

Στάχτες

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: ΣΤΑΧΤΕΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Μπαστουνάς
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φαίη Μπινόβα
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ: Ξανθίπη Μπιτσακάκη

© Γιώργος Μπαστουνάς, 2018

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2018

ISBN 978-618-00-0215-7

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΕΚΤΥΠΩΣΗ: www.bookoo.gr

BOOKOO η δική σου έκδοση

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΣΤΟΥΝΑΣ

Στάχτες

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2018

*Στα όνειρα,
που αφήσαμε απραγματοποίητα,
από φόβο μην καούμε...*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η συγγραφή του συγκεκριμένου βιβλίου ξεκίνησε κάπως παράδοξα. Αρχικά, είχα καταγράψει κάποιες προσωπικές σκέψεις, ορμώμενος από προσωπικά κατά βάση βιώματα. Παράλληλα, ως λάτρης, τόσο της αστυνομικής λογοτεχνίας, όσο και του αστυνομικού θεάματος (τηλεοπτικές σειρές και κινηματογραφικές ταινίες), «δούλευα» από καιρό στο μυαλό μου μια αστυνομική ιστορία. Και ήρθαν και έδεσαν αυτά τα δύο σε ένα μυθιστόρημα, που αν θα μπορούσα κάπως να το χαρακτηρίσω θα έλεγα, ότι είναι ένα αστυνομικό-ψυχολογικό μυθιστόρημα.

Θα ήθελα να σημειώσω και να επισημάνω, ότι για την συγγραφή αυτής της ιστορίας η αστυνομική πλοκή συνέβαλε στο να αναπτύξω καλύτερα τους χαρακτήρες και να προβάλω στοιχεία της προσωπικότητας, των σκέψεων και των συναισθημάτων τους. Έμφαση δίνεται σε αυτό το κομμάτι, το ψυχολογικό και το όχημα για να επιτύχει και να διανθιστεί είναι το αστυνομικό.

Το να έχετε στα χέρια σας αυτό το βιβλίο είναι σαν να έχετε ορισμένα κομμάτια από την ψυχή μου. Δώστε του την ευκαιρία να σας δείξει όσα κρύβει και να σας φέρει στο φως πράγματα, που ίσως ποτέ να μην είχατε φανταστεί ή ακόμη και αν τα είχατε φανταστεί, ίσως ποτέ να μην μπήκατε στον κόπο να απαντήσετε. Εξάλλου στόχος, όπως αναφέρεται και στο οπισθόφυλλο, είναι να γεννήσει περισσότερα ερωτήματα από αυτά, που επιδιώκει να απαντήσει.

Θα σας ζητήσω, όμως, μία χάρη. Σας παρακαλώ, διαβάστε το

αργά. Όσο και αν θέλετε να μάθετε τι γίνεται παρακάτω μην το ξεπετάξετε. Αφήστε τον εαυτό σας να απαντήσει σε κάποια ερωτήματα, τη φαντασία σας να πλάσει τους χαρακτήρες και το σκηνικό της ιστορίας, και την ψυχή σας να νιώσει αυτά, που θέλω να σας προσφέρω, μέσα από τη δική μου. Πιστεύω αξίζει τον κόπο!

Θα χαρώ να αφεθώ στην κρίση σας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Οι σειρήνες χτυπούσαν με έναν ηδονικό ρυθμό, λες και προσπαθούσε η μία να ξεπεράσει σε ένταση την άλλη. Η ταχύτητα των δύο οχημάτων ήταν ιλιγγιώδης σαν να συμμετείχαν σε αγώνες ταχύτητας. Η πυροσβεστική και το ασθενοφόρο κατέφτασαν στο σημείο μετά από τα αλλεπάλληλα τηλεφωνήματα, που δέχθηκαν.

Η φωτιά ήταν εκεί δυνατή να καίει καθετί στο πέρασμά της. Η εικόνα ήταν απελπιστική... Ένα όχημα δοσμένο στις φλόγες και στην άκρη του δύο φιγούρες, που κείτονταν. Δύο φιγούρες, που κανείς δεν ήξερε αν ζούσαν ή αν πέθαιναν. Δύο φιγούρες, που είχαν καλυφθεί από τη φωτιά. Ποιοί να ήταν άραγε; Ήταν άνδρες, ήταν γυναίκες, ήταν παιδιά; Κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει. Δύο άγνωστοι παροπλισμένοι άνθρωποι, που έψαχναν σωτηρία. Πώς έγινε το ατύχημα; Ήταν ατύχημα; Τι στο καλό γινόταν; Κανείς δεν ήξερε. Και πώς θα μπορούσε να ξέρει άραγε; Αυτές οι σκέψεις περνούσαν από το μυαλό όλων των παρισταμένων εκεί.

Το σημείο ήταν αρκετά δυσπρόσιτο και επικίνδυνο. Ένας γκρεμός ανοιγόταν στην άκρη του δρόμου. Ένας γκρεμός τεράστιος με μεγάλο βάθος, που έκλεινε μέσα του μια φωτιά, η οποία δεν μπορούσε όσο κι αν εξαπλωνόταν να διαφύγει και είχε βαλθεί να καταστρέψει οτιδήποτε υπήρχε στο πέρασμά της για να ελευθερωθεί, λες και αποτελούσε έναν δεσμώτη, που ήθελε πάση θυσία να σπάσει τα δεσμά του. Να δραπετεύσει με όποιο τίμημα, αδιαφορώ-

ντας για οτιδήποτε και οποιονδήποτε θα έπαιρνε στο λαϊμό του...

Η πυροσβεστική άρχισε να κατεβαίνει αργά-αργά την χαράδρα. Οι πυροσβέστες δημιούργησαν έναν νοητό κύκλο για να περικυκλώσουν το «δεσμώτη» και να μην τον αφήσουν να φύγει. Οι μάνικες είχαν οπλιστεί και οι πυροσβέστες ως επίδοξοι αστυνομικοί άρχισαν να πετούν τις «σφαίρες» τους με μανία. Όμως ο «δεσμώτης» συνέχισε να πασχίζει να δραπετεύσει. Η μάχη ήταν άνιση...

Μετά από λίγο η φωτιά έσβησε. Τα αποκαΐδια σκόρπισαν παντού μία αφοπλιστική μυρωδιά. Μία μυρωδιά, που περιείχε τα πάντα. Στοιχεία υλικά και στοιχεία άυλα. Οι πυροσβέστες πήραν μια βαθειά αναπνοή και ένα αχνό χαμόγελο σχηματίστηκε στα φωντωμένα από τη φωτιά πρόσωπά τους. Ένα χαμόγελο προσεκτικό, γρήγορο, ένοχο. Είχαν δει πολλά τα μάτια τους. Και ήξεραν, πως η φωτιά δεν αστειευόταν.

Την σκυτάλη πήρε το ασθενοφόρο, που με γρήγορες, σχεδόν μηχανικές κινήσεις, κατευθύνθηκε στο σημείο εκείνο. Οι δύο φιγούρες βρίσκονταν σε μία απελπιστική κατάσταση. Η φωτιά είχε εξαπλωθεί στο σώμα τους και είχε κάνει επιτακτική την παρουσία της. Οι νοσηλευτές γύρισαν τα ανάποδα κορμιά των καιόμενων. Όλοι συγκλονίστηκαν με αυτό, που αντίκρισαν.

Και αυτό ήταν μόνο η αρχή...